

den anden, Indkomst- og Formueskatten, er blevet mindre. Man antog i Fjor, at samtlige faste Ejendomme, naar de Fra-drag vare gjorte, som Ejendomsskylds-loven giver Hjemmel til, vilde være 4,335 Mill. Kr. værd, men de ere 820 Mill. Kr. mere værd. Disse 820 Mill. Kr. betyder en Stigning med $18\frac{1}{2}$ pCt. Jeg har haft en lille Smule med Ejendomsskylden at gøre. Jeg tror nu, man er kommen for højt op med Skyldsætningen af en hel Masse Ejendomme, og jeg er tilbøjelig til at antage, at Ejendomsskylden ikke kan forventes at ville stige i kommende Tider. Der kunde maaske endog være Grund til efterhaanden at komme noget længere ned. Paa Indkomst- og Formueskatten har der derimod været et Tab af 5 pCt. gennem disse Skattelove, som den højtærede Finansminister priste saa uhyre meget, og om hvilke han sagde, at selv i Udlandet var man godt fornøjet med dem. Det tror jeg langt fra man kan sige, man er her til Lands, og jeg kan heller ikke forstaa, at der skulde være nogen synderlig Henrykkelse hos det store, brede Lag af Befolkningen, idet man forlanger Indkomstskat af dem, der kun have 600 Kr.'s Indtægt paa Landet, 700 Kr. i Købstæderne og 800 Kr. i København, medens de før ikke have svaret nogen direkte Statsskat, for saa vidt de ikke have været faste Ejendomsbesiddere. Nu fremfører den højtærede Finansminister, at der har ingen Klage været over Statsskatten, men Statsskatterne ere jo smuglede ind som det var kommunale Skatter. Naar Kommunen opkræver dem, har den Mand, som skal betale, ingen Forstaaelse af, at en Del af det, der kræves, i Virkeligheden svares til Staten. Det er Kommunens Opkræver, der kommer til ham og henter Pengene, og vedkommende opfatter derfor ikke Skatten som en Statsskat. Jeg kan ikke se rettere, end at vi, da vi vedtog Indkomstskatten og gik saa langt ned som til de Summer, jeg før nævnte, egentlig gik Smaamanden for nær. Det var ogsaa det, der blev fremført her i Tinget fra Højres Side, idet man intet havde mod Gennemførelse af Indkomstskat.

Nu har den højtærede Finansminister nede i det andet Ting omtalt, at vi kunde ad Aare — maaske ikke næste Aar, det kunde han ikke sige — vente en Toldlov, og han sagde der ligefrem, i hvad Retning denne Toldlov skal gaa. Han sagde: Jeg mener, at Danmark ved en Toldreform kun kan bevæge sig i Retning af

Frihandel, og han sagde endvidere: Det er saa meget vanskeligere, som vi vide, at vi i saa Henseende have en Verdensstrøm at kæmpe mod. Altsaa, den højtærede Finansminister vil gaa i Retning af Frihandel. Jeg tror, at Frihandlerne egentlig talt ikke have saa meget imod de finansielle Toldsatser, men nærmest kun mod Beskyttelsestoldsatserne, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at vi, naar vi gaa i frihandelsvenlig Retning, absolut maa gaa mod Arbejderne i Samfundet. Vi vide, at Arbejdslønnen retter sig efter Prisen paa den Vare, som Arbejdet er nedlagt i. Bliver Prisen lav, kan der kun gives en lille Arbejdsløn. Ved at gaa over til Frihandelssystemet tror jeg derfor, at man meget let kommer i det Tilfælde at berøre Arbejderen, den mindre Mand i Samfundet, mere, end man burde. Det forholder sig jo ikke saadan, som man mente i Frihandelens første Morgenrøde, at det alene er de store, som trække Pengene ud af Lommen paa de mange smaa. Nej, den ærede Finansminister har i sin Tid nede i Folketinget indrømmet, at der er visse Produktioner, hvis Pris slet ikke er højere, end den vilde være, hvis de bleve indførte fra fremmede Lande; Konkurrencen er bleven saa stor imellem de producerende herhjemme, at de ikke kunne udnytte den Beskyttelse, der gives dem. Men er det da virkelig Meningen, at vi skulle aabne vort Marked her og give vor Arbejdskraft og vore Arbejdere til Pris for Storkapitalen i Udlandet, hvor Produktionen har bedre Forhold at virke under? Jeg kan ikke se rettere, end at, hvis den højtærede Finansminister fører Loven i frihandelsvenlig Retning — og det tvivler jeg jo ikke paa, at han vil gøre, hvis han faar Magt til det — vil han komme til at skade den simple Arbejder, som findes her i Landet, og som er beskæftiget med Produktionen af de forskellige Fornødenheder for Samfundet, mere end nogen anden. Dette er ogsaa anerkendt af adskillige Personer, som staa paa Arbejdernes Side; det er anerkendt af dem, at de, som have den største Fordel af Beskyttelsen, egentlig ere de ligefremme simple Arbejdere.

Saa har jeg et Spørgsmaal at rette til den højtærede Forsvarsminister. Han sagde, da han holdt sin Programtale i Folketinget: „Men med Retten til at træffe Afgørelsen følger et Ansvar. Det Ansvar vil jeg gerne nævne her i Dag, og jeg gør det saa meget mere, som jeg selv staa med en stærk Følelse af mit Ansvar i